

မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့တိုက် ကျေးလက်မှ မြို့ပြသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မှု

ကြံ့ထူးနှင့် ဖြေရှင်းမှု

နိဒါန်း

အလုပ်သမားများ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုသည် မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူမှုဘဝများအပေါ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်စွာ သက်ရောက်မှု ရှိနေသော်လည်း အဆိုပါကိစ္စရပ်အပေါ် သုတေသနပြုလုပ်မှု အနည်းငယ်သာ ရှိပါသည်။ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် သုတေသန အများစုသည်လည်း နိုင်ငံတကာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှု ကိစ္စများကိုသာ ပိုမိုအလေးထား လေ့လာခဲ့ကြပါသည်။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ပြည်တွင်း ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူများနှင့် ပတ်သက်သည့် သုတေသန လေ့လာမှုသည် နည်းပါးနေပါသည်။

ဤစာတမ်းတို့တွင် အထက်ပါ လစ်ဟာမှုကွက်လပ်ကို ဖြည့်စွက်လေ့လာမည်ဖြစ်ပါသည်။ လေ့လာမှု ပြုလုပ်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိကမြို့တော်ကြီးဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ အနီးအနားရှိ မြို့နယ်(၄)မြို့နယ် (ခရမ်း၊ မအူပင်၊ ညောင်တုံးနှင့် တွံတေး) မှ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူများနှင့် ၎င်းတို့၏ ဝိသေသလက္ခဏာများကို လေ့လာဆန်းစစ် ပါမည်။

နှိုင်းယှဉ်လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် ကျေးရွာများ အား အုပ်စု ၂ စု ခွဲခြားမှုပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ငါးမွေးမြူရေးကို အဓိက လုပ်ကိုင်သည့် ကျေးရွာအစုအဖွဲ့ (Aquaculture Cluster) နှင့် သီးနှံများ အဓိကစိုက်ပျိုး သည့် ကျေးရွာအစုအဖွဲ့ (Agriculture Cluster) တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအစုအဖွဲ့များမှ အားလုံးကိုယ်စားပြုမှုရှိ သည့် အိမ်ထောင်စု ၁၁၀၂ စုအား ၂၀၁၆ ခုနှစ် မေလတွင် လူတွေ့မေးမြန်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ

ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သူများ၏ ဝိသေသလက္ခဏာများ

လေ့လာမှုပြုခဲ့သည့်အိမ်ထောင်စု စုစုပေါင်း၏ ၁၆ရာခိုင်နှုန်း မှ အိမ်ထောင်စုဝင်တစ်ဦးသည် ယခင်ကပင် ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ထို့အပြင် နေထိုင်ရာဒေသအနီးအနားရှိ မြို့ပြဒေသများ၊ အခြား မြို့နယ်များနှင့် ဒေသများသို့ ကာလရှည် လခစား အလုပ် သမားများအဖြစ် သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေသူရှိသော အိမ်ထောင်စုသည် စုစုပေါင်း၏ ၄၄ ရာခိုင်နှုန်းရှိသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ အနီးအနားရှိ မြို့ပြဒေသများကို မှီခိုနေမှု များပြားခြင်းကြောင့် ကာလတို အလုပ်သမား ရွှေ့ပြောင်းမှု များ ဖြစ်ပေါ်နေမည်ကိုလည်း ထင်ဟပ်စေပါသည်။

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားရှိသော အိမ်ထောင်စုသည် ငါး မွေးမြူရေးအစုအဖွဲ့ ကျေးရွာများတွင် ပိုမိုများပြားပါသည်။ ယင်းကျေးရွာများတွင် စိုက်ပျိုးရေးအစုအဖွဲ့ ကျေးရွာများ ထက် နှစ်ဆခန့် ပိုမိုများပြားပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေး အစုအဖွဲ့ ကျေးရွာများတွင် ၈ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ငါးမွေးမြူရေးအစုအဖွဲ့ ကျေးရွာများတွင် ၁၈ ရာခိုင်နှုန်း အသီးသီးရှိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်စုများ၏ အဓိက အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း လုပ်ငန်းရှုထောင့်မှကြည့်ပါက အနည်းငယ် ကွာခြားချက်ရှိပါသည်။ ရေသတ္တဝါ(ငါး) မွေးမြူရေး လုပ်ငန်း အဓိကလုပ်ကိုင်နေသော အိမ်ထောင်စုများမှ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း အဓိကလုပ်ကိုင်သော အိမ်ထောင်စုများမှ ၁၈ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် လယ်ယာမဟုတ်သော အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်း လုပ်ကိုင်သူ အိမ်ထောင်စုများမှ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း အသီးသီးရှိကြပါသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု ရှုထောင့်မှကြည့်ပါက မြေယာမဲ့ အိမ်ထောင်စုများမှ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားရှိနိုင်မှုသည် မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုရှိသည့် အိမ်ထောင်စုများထက် အနည်းငယ် နည်းပါးသည်ကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။ မြေယာမဲ့ အိမ်ထောင်စုမှ ၁၄ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် မြေယာပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ထောင်စုမှ ၁၉ ရာခိုင်နှုန်း အသီးသီးရှိကြပါသည်။

လေ့လာသုံးသပ်မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန်ရည်ရွယ်ကာ မြေယာ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသည့် အိမ်ထောင်စုများအား မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု ပမာဏအနည်းအများအပေါ် မူတည်၍ အုပ်စု ၃ စုအား အညီအမျှ ခွဲခြားခဲ့ပါသည်။ အုပ်စု (၁) တွင် ပါဝင်သော အိမ်ထောင်စု

သုံးပုံတစ်ပုံသည် မြေယာပမာဏ အနည်းဆုံး ပိုင်ဆိုင်ပြီး၊ အုပ်စု(၃)တွင် ပါဝင်သော အိမ်ထောင်စု သုံးပုံ တစ်ပုံသည် မြေယာပမာဏအများဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထား ပါသည်။

မြေယာအနည်းဆုံးပိုင်သည့် အိမ်ထောင်စု သုံးပုံတစ်ပုံ (အုပ်စု-၁) သည် မြေယာပိုင်ဆိုင်သည့် အခြား အုပ်စုများ မှ အိမ်ထောင်စုများထက် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား အတိုင်း အတာပမာဏတစ်ရပ် ပိုများနိုင်ချေတွင် ရှိနေပါသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုအနည်းဆုံး အုပ်စု(၁)တွင် ပါဝင်သော အိမ်ထောင်စုများ၏ ၂၃ ရာခိုင်နှုန်း၊ အုပ်စု(၂)တွင် ပါဝင် သော အိမ်ထောင်စုများ၏ ၁၆ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် အုပ်စု (၁) ပါဝင်သော အိမ်ထောင်စုများ ၏ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ ရှိကြပါသည်။

၃ ရာခိုင်နှုန်းသော ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားရှိသော အိမ်ထောင်စု များသည် ၎င်းတို့အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် မြေယာများ ကို ပိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ၎င်းတို့အနေဖြင့် လယ်ယာမြေ အမွေဆက်ခံရန် (သို့) ဝယ်ယူရန် အသက် အရွယ်အားဖြင့် မပြည့်မီကြပါ။ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသူ များတွင် မြေယာပိုင်ဆိုင်ထားသူများအနေဖြင့် ၎င်းတို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မြေယာများ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို ဆက်ထိန်းထား နိုင်ကြပါသည်။

ပထမဆုံး ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြသူများ၏ ပျမ်းမျှအသက် အရွယ်မှာ (၂၁) နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လေ့လာမှု ပြုလုပ်သည့်အုပ်စုအမျိုးအစားနှင့် အိမ်ထောင်စုအမျိုးအစား အလိုက် လေ့လာကြည့်ပါက အနည်းငယ် ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိပါသည်။ ၃၈ ရာခိုင်နှုန်းသော ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား များသည် စတင်ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ချိန်တွင် အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်တွင်ရှိပြီး၊ ၂၂ ရာခိုင်နှုန်း မှာ အသက် ၁၆ နှစ်အောက် အရွယ်တွင် စတင်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ အနေဖြင့် ကျောင်းပညာသင်ကြားရမည့် အသက်အရွယ်တွင် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာရသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ရွှေ့ပြောင်းအခြေချ နေထိုင်မှုကိစ္စရပ်အား အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး ရှုထောင့်မှ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်ပါက အနည်း ငယ်မျှသာ ကွဲပြားမှုရှိပါသည်။ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ၏ ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြပြီး၊ ၅၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် အမျိုးသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့အပြင် လေ့လာမှုပြုခဲ့သည့် အစုအဖွဲ့ ရှုထောင့်မှ ကြည့်ပါကလည်း အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးအကြား ရွှေ့ပြောင်းလုပ်ကိုင်မှုနှုန်း ကွာခြားမှု နည်းပါးပါသည်။

ငွေပြန်ပို့မှု

ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော်သည် ၎င်းတို့ မိသားစုများထံ ငွေပြန်ပို့ခဲ့ကြပါသည်။ မြေယာမဲ့ အိမ်ထောင် စုများမှ ရွှေ့ပြောင်းသွားသူများအနေဖြင့် အခြားအုပ်စုများ ဖြစ်သော စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ငါးမွေးမြူရေးလုပ်သည့် အိမ်ထောင်စုများမှ ရွှေ့ပြောင်းသူများထက် မိသားစုများထံ ငွေပြန်ပို့မှု ပိုများသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ လယ်ယာ မဟုတ် သော အခြားလုပ်ငန်းလုပ်သည့် အိမ်ထောင်စုများမှ ၉၁ ရာခိုင်နှုန်းသော ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ၏ ပြန်လည် လွှဲပြောင်းပေးငွေသည် အဆိုပါအိမ်ထောင်စုများ၏ အဓိက ကျသော အိမ်ထောင်စုဝင်ငွေ ဖြစ်နေပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်သည့် အိမ်ထောင်စုများတွင် ၇၉ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ကိုင်သည့်မိသားစုများတွင် ၇၂ရာခိုင်နှုန်း သည် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူမှ ပြန်ပို့သည့် လွှဲပြောင်းပေးငွေ ဖြင့် မိသားစု၏ဝင်ငွေအား အဓိကရရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။ အိမ်ထောင်စု၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလုပ်ငန်းပေါ် မူတည်ပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ပါက ပြန်ပို့သည့် ပျမ်းမျှ လွှဲပြောင်းပေးငွေ ငွေပမာဏသည် ကွာခြားမှုရှိပါသည်။ ငါးမွေးမြူရေးအိမ်ထောင်စုများမှ ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားများ အနေဖြင့် တစ်လလျှင် ပျမ်းမျှ ကျပ်ငွေ ၁၁၀၀၀၀ အများဆုံးပြန်ပို့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေး အိမ်ထောင်စု ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများမှ တစ်လပျမ်းမျှ ၈၁၀၀၀ ကျပ်နှင့် လယ်ယာမဟုတ်သော အခြား လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သည့် အိမ်ထောင်စု လုပ်သားများမှ တလပျမ်းမျှ ၆၂၀၀၀ ကျပ် သာ

ပြန်ပို့နိုင်သည်။ သို့သော် အစုအဖွဲ့များအကြားနှင့် ကျား၊မ အကြားတွင် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများမှ ပြန်ပို့သည့် လွှဲပြောင်းပေးငွေ အကြိမ်အရေအတွက်နှင့် ပျမ်းမျှ တန်ဖိုး ပမာဏမှာ ကွာခြားမှု အနည်းငယ်သာရှိသည်။

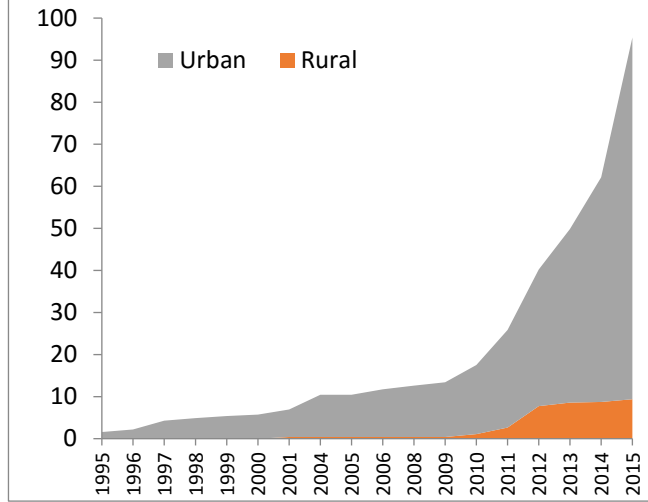
ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်မှု အဓိကဖြစ်စဉ်များ

ဤကဏ္ဍတွင် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှု ပုံစံရှုထောင့်များမှ အဓိကတင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်မှု ပုံစံများကို အပြင်ထွက်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း (စစ်တမ်းကောက် သည့်မြို့နေများ အခြားနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း) နှင့် အတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း (စစ်တမ်းကောက်သည့် ကျေးရွာအုပ်စုအတွင်းသို့ အခြားနေရာများမှ ပြောင်းရွှေ့ လာခြင်း) ဟူ၍ (၂) ပိုင်းခွဲ တင်ပြသွားပါမည်။

အပြင်ထွက်ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခြင်း

ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် စစ်တမ်းကောက်ယူခဲ့သည့် ကျေးရွာအုပ်စုများတွင် မကြာသေးမှီ အချိန်မှ စတင်ဖြစ်ပေါ် လာသည့် လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိတွင် ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားများ၏ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် ရွှေ့ပြောင်းသွားလာ ခွင့် စတင်ဖြေလျှော့ပေးခဲ့သည် ၂၀၁၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း အချိန်တွင် ၎င်းတို့ အိမ်ထောင်စုများမှ ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် မြို့ပြဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်းများ အလျင်အမြန် တိုးတက် လာမှုတို့ကြောင့် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုမှာ အဆများစွာ အရှိန် အဟုန်ဖြင့် တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ (ပုံ ၁)

ပုံ(၁)၊ ဆတိုးမြှင့်မားလာသည့် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်မှု ရာခိုင်နှုန်းကို နှစ်ကာလနှင့်ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသည့် ဒေသဖြင့်ပြသခြင်း

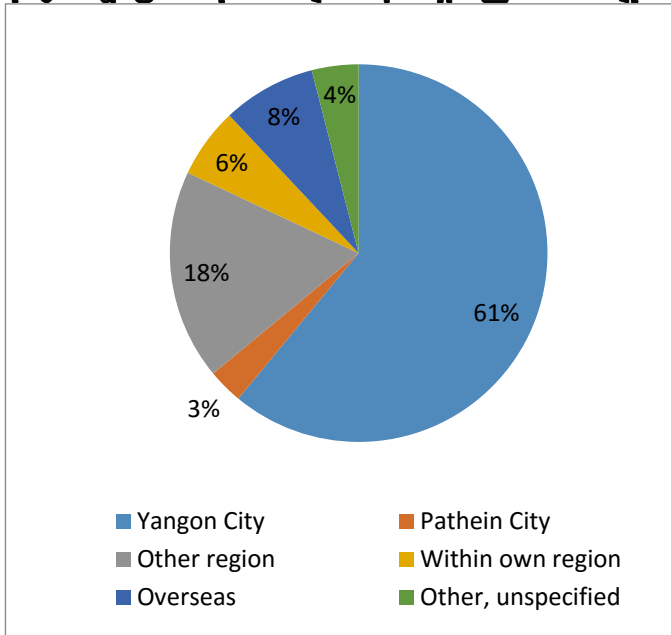

Source for all figures: Authors, MAAS 2016.

ကျေးလက်မှ မြို့ပြဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုသည် တခဲနက် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား ၉၀% သည် မြို့ပြဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ အလုပ်လုပ်ကိုင် နေကြပါသည် (ပုံ-၁)။ ထိုသို့ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုတွင် အရေး အကြီးဆုံး အချက်တချက်မှာ ရန်ကုန်မြို့အနီးအနားရှိ မြို့ပြ ဒေသများသည် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူ ၆၁ ရာခိုင်နှုန်း၏ အဓိက အခြေချရာဒေသ

ဖြစ်နေပါသည် (ပုံ-၂)။ စစ်တမ်း ကောက်ယူခဲ့သည့် စစ်တမ်းအရ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား ၈ ရာခိုင်နှုန်းသာလျှင် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

ပုံ (၂)။ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ ရောက်ရှိသည့် ဒေသအချိုးအစား

စစ်တမ်းကောက်ယူခဲ့သည့် အစုအဖွဲ့များမှ ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားအများစုဖြစ်သည့် ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် ကုန်ထုတ် လုပ်ရေးကဏ္ဍတွင် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေပြီး၊ ယင်းကဏ္ဍတွင် ပါဝင်အလုပ်လုပ်နေသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး အရေအတွက်မှာ ထင်ရှားသောကွာခြားမှု မရှိ သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အခြားသော ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား များသည် ဝန်ဆောင်မှုကဏ္ဍ (သို့မဟုတ်) ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေးတွင် ကျွမ်းကျင်လုပ်သားအနေဖြင့် လုပ်ကိုင် နေကြပါသည်။

အတွင်းသို့ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်လာခြင်း

စစ်တမ်းကောက်ယူခဲ့သည့် အစုအဖွဲ့တွင်ပါရှိသည့် ကျေးရွာ နှင့် ကျေးရွာအုပ်စုများသို့ ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်လာသူများ အနက် အများစုသည် အမြဲတမ်းစိုက်ပျိုးရေး လုပ်သား အဖြစ် လာရောက်လုပ်ကိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ လယ်ယာမဟုတ်သော အခြားလုပ်ငန်းများ (သို့မဟုတ်) လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးတွင် ကျပန်းလုပ်သား အဖြစ် ရွှေ့ပြောင်း အခြေချလာသူမှာ အနည်းငယ်သာရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း ပြင်ပမှ ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်လာသည့် လုပ်သားများအတွက် ငါးမွေးမြူရေးကို အဓိကလုပ်ကိုင် သည့်ကျေးရွာများအနေဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး အဓိကလုပ်ကိုင် သည့် ကျေးရွာများထက် အခွင့်အလမ်းများ ပိုမိုဖန်တီးပေး နိုင်သည်။ ကျေးရွာအုပ်စုပြင်ပတွင် တည်ရှိသော ငါးမွေးကန် များတွင် အမြဲတမ်းလုပ်သားအဖြစ် အလုပ်သွားရောက် လုပ်ကိုင်မှုသည် ကျေးရွာပြင်ပတွင်ရှိသော လယ်ယာ လုပ်ငန်းတွင် သွားရောက် လုပ်ကိုင်မှုထက် ပိုမိုများပြား ပါသည်။ ကျေးရွာအုပ်စုပြင်ပရှိ ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများ တွင် သွားရောက် လုပ်ကိုင်သည့် အမြဲတမ်းလုပ်သားမှာ ၂၅% အထိရှိပြီး၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးရေးတွင် သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသူ အမြဲတမ်းလုပ်သား ၈% သာရှိသည်။ ပြင်ပမှ ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်လာသည့်

လုပ်သားများ၏ ထက်ဝက် ဝန်းကျင်သည် ၎င်းတို့ လာရောက်လုပ်ကိုင်သည့် ကျေးရွာတွင် အမြဲတမ်းအခြေချနေထိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

နိဂုံး

၂၀၁၀ ခုနှစ်မှစတင်ကာ ကျေးလက်မှမြို့ပြသို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်မှုသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး စီးပွားရေး ဗဟို အချက်အချာဖြစ်သည့် ရန်ကုန်တိုက် ဒေသများတွင် စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန် အနီးအနား ဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုသည် နိုင်ငံခြားသို့ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်ကိုင်မှုထက် ပိုမိုအရေးပါသော ရွှေ့ပြောင်း သွားလာမှု စီးကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ မြင့်တက်လာသည့် ရွှေ့ပြောင်းသွားလာမှု စီးကြောင်းသည် မြို့ပြစီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းများ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာမှုနှင့် မျဉ်းပြိုင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသော ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသည့် ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကဏ္ဍကြီး စဉ်ဆက် မပြတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်မှာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထောင်စုများမှ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှု ဖြစ်နိုင်ချေ အလား အလာသည် အိမ်ထောင်စု၏ အရင်းအမြစ်နှင့် အရင်းအနှီး ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အဓိကသက်မွေးဝမ်းကြောင်း လုပ်ငန်း အမျိုး အစား (ဥပမာ မြေပိုင်/မြေမဲ့၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးမွေးမြူသူ/ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့်မဆိုင်သူ) နှင့် ကျား၊မ ကွဲပြား ခြားနားမှုတို့အပေါ်မူတည်ပြီး ကြီးမားသောခြားနားမှု မရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်စု များ၏ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု အပေါ်တွင်မူ အနည်းငယ် မှီခို နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုနည်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် မြေယာအများအပြား ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ထောင်စု (သို့မဟုတ်) မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု မရှိသော အိမ်ထောင်စုများထက် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား ထွက်ပေါ်လာ နိုင်ချေ အနည်းငယ်ပိုများသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမား အများစု (၈၀ ရာခိုင်နှုန်းအထက်) သည် အိမ်ထောင်စုထံသို့ ပုံမှန်လွှဲပြောင်းပေးငွေများ ပြန်ပို့ ကြခြင်းကိုထောက်ရှုပါက မြို့ပြတွင်ရရှိသော ဝင်ငွေသည် စုဆောင်းရန် အတိုင်းအတာ တစ်ရပ်အထိ လုံလောက်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မြေယာမဲ့ အိမ်ထောင်စုများမှ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ အနေဖြင့် အိမ်ထောင်စုထံသို့ လွှဲပြောင်းပေးငွေ အနည်းဆုံးပြန်ပို့သူ များ ဖြစ်သော်လည်း စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း အိမ်ထောင်စု များမှ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများထက် ပုံမှန် အနေအထား ပိုမို ပြန်လည် လွှဲပို့နိုင်သည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။ တစ်လပျမ်းမျှ လွှဲပြောင်းပေးငွေ ပမာဏသည် ကျပ် ၇၀၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပြီး မိသားစု အသုံးစရိတ်အတွက် အတိုင်းအတာတစ်ရပ် လုံလောက်သည့် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ကျေးလက်မှ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှုသည် ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ကောင်းကျိုးသက်ရောက်မှု များစွာရှိသော်လည်း ကျေးလက် လူများထွက်ခွာသွားမှုသည် စိန်ခေါ်မှုများကိုလည်း ဖြစ်ပေါ် လာစေပါသည်။ ကျေးလက်အိမ်ထောင်စု ၁၆ ရာခိုင်နှုန်း တွင် တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူ တစ်ဦး ရှိနေခြင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သည့် အသက်အရွယ်မှာလည်း ပျမ်းမျှအသက် ၂၁ နှစ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိုက်ပျိုးရေး ကဏ္ဍတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်နိုင်မည့် ငယ်ရွယ်၊ သန်မာသူ များ ထင်ထင်ရှားရှား လျော့နည်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်းအလုပ်အကိုင်ရှားပါးသည့် ဝေးလံခေါင်ဖျား ကျေးလက်ဒေသများမှ ရွှေ့ပြောင်းလာသူများသည် လုပ်သားများမှ အတိုင်းအတာတစ်ရပ်အထိ ပြန်လည် အစားထိုးသွားနိုင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ငါးမွေးမြူရေးအဓိက အသက်မွေးပြုသည့် ကျေးရွာများတွင် ငါးမွေးကန်အတွက် ပုံမှန်အလုပ်အကိုင် ဖန်တီးပေးနိုင်မှု ပိုမို မြင့်မားပါသည်။

မှတ်ချက်

ယခုစာတမ်း၏ မူရင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီး မြန်မာဘာသာသို့ မြန်မာ့လူမှုစီးပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအဖွဲ့ ကပင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ မူရင်းစာတမ်းမှာ RURAL -URBAN MIGRATION AROUND YANGON CITY, MYANMAR ဖြစ်ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

၎င်းစာတမ်းအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် CESD ဝက်ဘ်စာမျက်နှာတွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

Link: <https://myanmarcesd.org/programs/fspp/>

ဤသုတေသနလုပ်ဆောင်နိုင်ရန် အမေရိကန် နိုင်ငံတကာဖွံ့ဖြိုးရေးအေဂျင်စီ (USAID) ၏ Feed and Future လုပ်ငန်းမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည်သူများက စေတနာများစွာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါသည်။ ဤသုတေသန ရေးသားချက်များ သည် စစ်တမ်းကောက်လေ့လာခဲ့သည့် သုတေသီများအပေါ်တွင်သာ တာဝန်ရှိပြီး၊ USAID (သို့) အမေရိကန်အစိုးရ၏ အမြင်မဟုတ်ပါ။ ဤစာတမ်းတို့အတွက် Livelihoods and Food Security Trust Fund (LIFT) မှလည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပြီး၊ ဩစတြေးလျ၊ ဒိန်းမတ်၊ ဥရောပသမဂ္ဂ (EU)၊ ပြင်သစ်၊ အိုင်ယာလန်၊ အီတလီ၊ လူဇင်ဘတ်၊ နယ်သာလန်၊ နယူးဇီလန်၊ ဆွီဒင်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဗြိတိန်၊ အမေရိကန်နှင့် မစ်ဆူဘီရှီ ကော်ပိုရေးရှင်းတို့မှလည်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကျေးလက်ပြည်သူများ၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် အစားအစာဖူလုံရေး ကောင်းမွန်တိုးတက်လာစေရန် ရိုးသားစွာ ကူညီပေးသည့် အထက်ပါ အလှူရှင်များအားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စာတမ်းတည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပေးသူ Patricia Johannes ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဤစာတမ်းအမြင်များသည် LIFT အဖွဲ့ဝင် အလှူရှင်များ၏ တရားဝင် အမြင်လည်းမဟုတ်ပါ။

မူပိုင်ခွင့် @ ၂၀၁၆၊ Michigan State University၊ မြန်မာ့လူမှုစီးပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအဖွဲ့ (CESD)၊ International Food Policy Research Institute ။ မူပိုင်ခွင့်အားလုံးကို ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ဤစာတမ်းကို လူတစ်ဦးချင်းစီ (သို့) အမြတ်အစွန်းမယူဘဲ အသုံးပြုမှုအတွက် MSU၊ CESD၊ IFPRI တို့ကို အကြောင်းကြားပြီး ထပ်မံထုတ်ဝေခွင့်ရှိနိုင်ပါသည်။ ပုံနှိပ်သူ။ Department of Agricultural, Food, and Resource Economics, Michigan State University, Justin S. Morrill Hall of Agriculture, 446 West Circle Dr., Room 202, East Lansing, Michigan 48824 ။